Quelle: http://manuscripta.at/?ID=35122
Copyright: Brixen/Bressanone, Priesterseminar

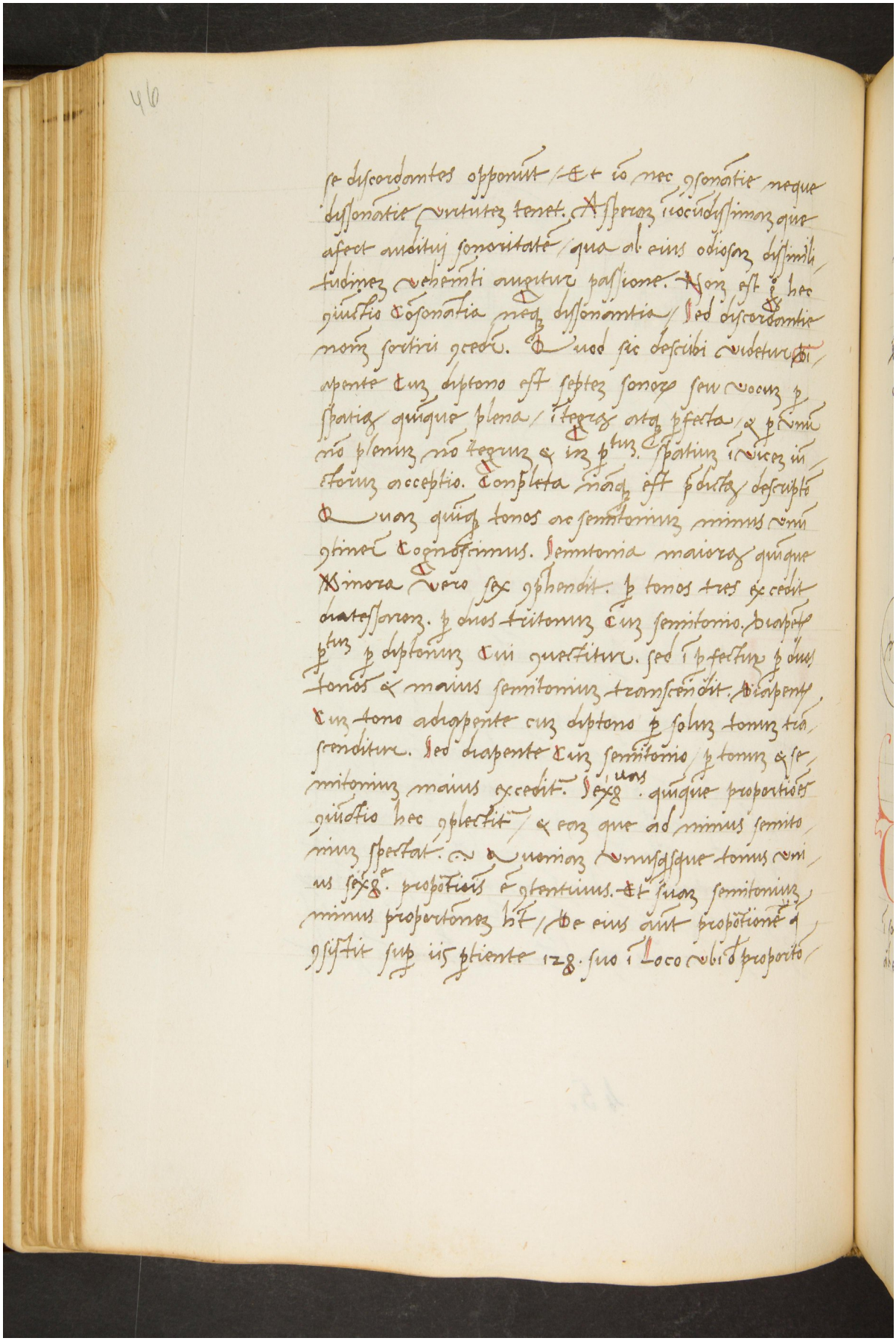

46

se discordantes opponit. Et ita nec consonatie neque
dissonatie virtutes tenet. Asperos iucundissimos que
afert auditui sonoritate, qua ab eius odiosos dissimi-
litudines vehemenci augetur passione. Non est igitur hec
iustio consonatia neq; dissonantia, sed discordantie
nomen sortiri videtur. Quod sic describi videtur. Dia-
pente cum diatono est septem sonorum seu vocum per
spatia quinque plena, iteruq; octo perfecta, et primum
nio plenum nio tegum et in primum spatium iuxta in
etonum acceptio. Completa nondum est perfecta descripto
Quinque quidem tonos ac semitonium minus cum
ginta cognoscimus. Semitonia maiora quinque
Minora vero sex comprehendit. Per tonos tres excedit
diatessaron. Per duos tritonum cum semitonio. Diapen-
tum per diatonum cum quartitur. sed in perfectum per duos
tonos et maius semitonium transcendit. Diapente
cum tono adiapente cum diatono per solum tonum tran-
scenditur. Sed diapente cum semitonio per tonum et se-
mitonium maius excedit. Sexque quinque proportiones
iustio hec complectit, et eorum que ad minus semito-
nium spectat. Quinque vero musicesque tonus cum
us sexque proportionis complectitur. Et suum semitonium
minus proportionem habet. De eius autem proportione
consistit sub iis pertinente 128. suo in loco ubi proporto